

Ali Smith
Társdarab

A fordítás alapjául szolgáló mű:

Ali Smith: *Companion Piece*, Hamish Hamilton, 2022

Copyright © 2022, Ali Smith

All rights reserved

Hungarian translation © Mesterházi Mónika, 2024

Történet V. hazugság:

kop-kop.

Apám kutyája ugatni kezdett, mint egy őrült.

Két jó megjelenésű fiatal állt az ajtómban. Ikerk voltak. Vajon új szomszédok? Nem rémlett. Mindkettőnek pontosan ugyanolyan stílusú frizurája volt, frissen egy nemrég újranyitott fodrászattól. Mindketten csinos világoskék nadrágkosztümben. Az egyiknek a táskáján az állt, CELINE Paris. A másiknak a zakója ki volt gombolva, és láttam a pólóján a filctollal, kézzel írt *they/them* feliratot.

Igen? kérdeztem.

Rá tudna szólni arra a kutyára, hogy fejezze be az ugatást, mármint most azonnal? kérdezte a CELINE iker.

Persze. Csak azért ugat, mert bekopogtak az ajtón, mondtam.

A they iker nem szólt semmit. Az út felé pillantott, mint aki kínosan érzi magát, vagy mintha máshol valami sokkal érdekesebb történe.

Ha tehetem, határozottan figyelni fogok rá, hogy kevesebbet ugasson, mondtam. Köszönöm, hogy figyelmeztettek.

Be akartam csukni az ajtót.

Nem, nem a kurva kutya miatt vagyunk itt, mondta a CELINE iker.

Ó. Értem. Akkor miben segíthetek? kérdeztem.

Csak egy szót szeretnénk váltani, mondta.

Melyik szót? kérdeztem.

Egy darabig mindhárman ott álltunk némán, mire rájöttem, hogy arra várnak, hogy behívjam őket.

Ó, sajnálom, mondtam. Senkit nem engedek be a házba. Egy családtagom betegeskedik, kórházban van, és nagyon vigyázok, nehogy veszélyeztessenem.

A Covidnak vége, mondta a CELINE iker. A kormány mondta.

Rájöttem, hogy a nő sokkal fiatalabb, mint elsőre hittem.

Igen, de amit mondanak, és ami igazán történik, az gyakran két teljesen különböző dolog, mondtam.

Nem vagyunk betegek, mondta a CELINE iker.

Ránézésre nem olyan könnyű megállapítani, mondtam. Van maszkjuk?

Egyáltalán nincs, mondta a CELINE iker. Nincs rejtegetnivalónk.

Khm, mondtam. Elnézést, egy pillanat.

Felnyúltam az előszobafogasra, és levettem az enyémet.

Esz-vé-esz maga sok mindenért felelős, mondta a nő.

Micsoda? kérdeztem.

Hallotta, mondta ő.

Igen, hallottam, feleltem. De nem értettem, amit az elején mondott.

Esz-vé-esz, mondja újra.

Khm. Helyes. És maga szerint pontosan miért vagyok felelős? kérdeztem.

Azt akarjuk, hogy ne zaklassa többé az anyánkat, mondta.

Aztán azt mondta, hogy Mrs. Pelf gyerekei.

Megráztam a fejem. Nem ismerek senkit, akit Mrs. –. Á, mondtam. Oké. Jöjjenek át a ház végébe.

Kinyitottam oldalsó kaput, ami az udvarba nyílik, és arrébb léptem, amikor bejöttek. Leültek egy padra a hátsó ajtónál. Én az udvar túlsó végébe mentem, törökülésben leültem a földre, a hátamat a műhely ajtajának döntöttem.

Maga miatt az anyánk úgy viselkedik, mint egy örült nő, mondta a CELINE iker.

Miattam, mondtam.

Mindig 6.50-kor kelt, egész életünkben. De most reggel kilenckor vagy tízkor, ha nem dolgozik. Apánk sem működik.

Ajjaj, mondtam.

Nem hallgat rá. Nem hallgat ránk. Este beszáll a kocsiba, és egész éjjel nem jön haza, és senkinek nem akarja elmondani, hogy merre járt.

Ez eddig egyáltalán nem hangzik akkora örültségnek, mondtam.

Maga nem ismeri, mondta ő.

Ebben igaza van. Nem ismerem, mondtam.

Ide jár esténként? kérdezte.

Ide? Nem, mondtam.

Mostanában tényleg teljesen más. Álldogál a konyhában meg a szalonban, és csak úgy nevet. Legutóbb, amikor nála hagytam Amelie-t, vagyis a lányomat, visszajöttem, és épp nyakláncot csináltak egy darab zsinemből meg konzerv paradicsomos spagettikarikából.

Hangosan felnevettem, hetek óta először.

Igazán nem vicces, mondta a CELINE iker. A ruhák összepiszkolódtak, Amelie haja tele lett paradicsomszósszal. És folyton nagyon ijesztő történeteket mesél Amelie-nek, és Amelie nem tud aludni, felébred,

és mindenféléről kiabál, madarokról, amiknek olyan hosszú a csőrük, mint egy kard, meg levágott lábú lovakról, esz-vé-esz, ez *bizarr*, tényleg nagyon bomlasztó. És ez is most változott meg. Régen soha semmin nem nevetett. Most meg folyton nevetgél. Mint maga az előbb. Miközben valaki beszél hozzá, mondjuk. És szavakat mond. Hangozan.

Mármint úgy érti, hogy beszél? kérdeztem.

Nem, mert nem *valakivel*. Csak *szavakat mond*. Szavakat, amiket mi soha nem is hallottunk.

Milyen szavakat? kérdeztem.

Ott áll, és rákezd, hogy *elképesztő*, mondta a CELINE iker. Olyasmiket, hogy *az élet elképesztő*, és *ki gondolta volna, hogy ez megtörténhet*, és aztán csak áll ott, és mosolyog, és a fejét csóválja.

Kicsit úgy hangzik, mintha szerelmes lenne, mondtam.

Undorító, mondta a CELINE iker. Egy közel hatvanéves nő.

Illetve pontosabban ötvenhat.

Megszólalt végre a they iker is.

És a munkahelyén valakitől megtudtuk, egy teljesen jóindulatú nőtől, hogy többször belépett a digitális adattárba, és hozzárendeléseket változtatott meg, és mindenféle történelmi meg szükséges katalógus-információt, mondta a CELINE iker.

Honnan tudja, hogy ezt mind ő csinálta? kérdeztem.

Visszavezették a benti gépére, mondta a they iker.

Az még nem jelenti, hogy az anyjuk csinálja, mondtam.

El fog veszíteni egy rangos részidős állást, mert ilyen éretlenül viselkedik, mondta a CELINE iker, és a telefonját jelentősegteljesen felém irányította.

Ezt most rögzíti? kérdeztem.

Miért van meg neki a száma, és miért szerepel a neve többször is a laptopja keresési előzményeiben? kérdezte. Magának viszonya van az anyánnkal.

Nincs, mondtam.

Az anyánn most is itt van a maga házában? kérdezte a CELINE iker, és továbbra is felém fordította a telefonját.

Már megmondtam. Nincs, mondtam.

Ezért nem akar beengedni minket a házába, mert itt van, csak maga hazudik róla? kérdezte.

Előrehajoltam, és belebeszéltem a telefonba.

Az anyjuk nincs a házamban, mondtam.

Nem enged be a házába, úgyhogy nincs alkalmunk megtudni, mondta a CELINE iker a telefonjába.

Kérem, magyarázza meg annak, aki hallgatja ezt, mondtam, hogy nem fogok vadidegeneket beengedni a házamba, akik csalók is lehetnek.

Itt nem mi vagyunk a csalók, mondta a CELINE iker.

Ha azt mondja, hogy nincs a házában, mondta a they iker, akkor valószínűleg nincs a házában. Gyere, Eden. Menjünk.

Akkor meg *hol* van? kérdezte Eden Pelf sikítva. *Hol* máshol lehetne?

Hát akkor csavarogni kezdett, mondtam. Ó-ó.

Min mosolyog? kiabálta Eden Pelf. Egy kibaszott eltűnt személy.

Eden. Légyszi, mondta a they iker.

Az más, mondtam. Sajnálom, ha komolytalan voltam. Mióta nincs meg? Mikor látták utoljára?

Ma reggel, mondta Eden Pelf.

És még csak dél volt. Nem tudtam nem nevetni.

A szakkifejezések magyarításában nyújtott szíves segítségéért a fordító és a szerkesztő köszönetet mond
Bartos Mihály kovácsmesternek.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Készült a Szekszárdi Nyomda Kft.-ben, 2024-ben
Felelős vezető Vadász Katalin igazgató

Felelős szerkesztő Rostás Eni
Kézirat-előkészítő Balogh Emerencia
Korrekter Tomka Eszter
Műszaki vezető Takács Klári
A kötetet Pintér József tervezte
Kiadványszám 9338
Plantin betűtípusból szedve
ISBN 978-963-14-4465-0